

LBRIS

Leon Dănăilă
We know
books

APOTEOZA NEUROCHIRURGIEI

CUPRINS

Prolog.....	9
Confesiuni	25
Odă chirurgiei.....	50
Credință și chirurgie.....	69
Un mic model.....	78
Politica sanitară.....	83
Creierul o mare necunoscută.....	105
Hipnoza clinică, autohipnoza, chirurgia și durerea.....	112
Curriculum vitae	122
Jurământul lui hipocrat.....	141
Imnul studenților.....	144
Epilog	147
Biblografie.....	157
<i>Addénda</i>	161
Fotografii.....	203

CONFESIUNI

Sunt fiul unor țărani care n-au știut decât ce înseamnă munca, soarele arzător, frigul cumplit, suferința și zbuciumul. În acei ani ai copilăriei mele lucram cât era ziua de lungă. În anul 1939, ne aflam în perioada de apogeu a dictaturilor instaurate de Stalin în URSS, Horthy în Ungaria, Hitler în Germania, Musolini în Italia, Franco în Spania, Salazar în Portugalia și Carol al II-lea în România care dizolvase Parlamentul, interzisese toate partidele politice și declarase o prigoană fără discreditare împotriva legionarilor și comuniștilor.

Destrămarea inevitabilă a lumii interbelice și instalarea cu brutalitate a comunismului, față de care nu am avut nici cea mai mică afecțiune, arestarea tatălui meu din motive politice, imediat după revenirea sa de pe frontul din est, trimiterea lui în închisorile de la Văcărești, Aiud și Gherla, urmată de excluderea mea și a celorlalți doi frați din liceu, împreună cu seceta și marea foamete din anii 1946-1947, mi-au agravat și mai mult situația. Mi-aduc aminte că în perioada de foamete maximă, lipsurile erau atât de mari încât oamenii terminaseră de mâncat și cojile copacilor. Mureau zilnic numeroase persoane, ale căror cadavre erau ascunse în podul caselor sau în camere ferecate și bine păzite de flămânzii aflați la limita existenței, care erau nevoiți să le mănânce uneori. Ca să pot salva viața mamei, a fratelui meu mai mare, care se născuse cu un ochi lipsit de vedere, și a fratelui meu mai mic bolnăvicios și fără vlagă, mă duceam la cerșit prin satele de pe malul Prutului, la zeci de kilometri distanță de casă unde, datorită apei

(Prutului) se mai găseau ceva cereale. Noaptea dormeam în pădure pe o grămadă de frunze căzute din cauza secetei.

De animalele sălbatice nu îmi era frică deoarece locurile respective erau presărate cu leșurile acestora pierite de foame și sete. Aerul era înăbușitor și irespirabil din cauza cadavrelor putrede, liniștea era mormântală iar cerul era arzător.

Cei câțiva pumni de făină sau alte cereale cu care veneam acasă au avut un efect extrem de benefic și chiar salvator pentru familie.

Oricum, mă jenez să relatez mai multe date din acea perioadă, deși nu voi uita și nu-mi voi ascunde niciodată copilăria și adolescența umbrite de sărăcie.

Important este faptul că statutul de cerșetor, nevoiaș și om sărac nu se transmite ereditar.

Respectivele situații au făcut ca familia să trăiască la limita sărăciei.

La liceu fiind, nu am reușit niciodată să trec peste imensa prăpastie emoțională care mă separa de colegii de clasă.

Mai mari, mai bogați și mai educați ei aveau față de mine o atitudine de superioritate, fapt datorită căruia au început să mă excludă și să mă terorizeze.

Drept urmare, am devenit un singuratic, fără a pierde însă toate trenurile timpului de afirmare.

Oricum, ieri cerșeam, vindeam în piață iar astăzi sunt lider și academician către care lumea privește cu încredere, speranță, respect.

Sentimentele negative generate de experiențele adverse care au limitat pentru moment persoana mea au inclus: teama, îndoielile, nesiguranța, grija, panica, evitarea, mânia, agitația, hipervigilența, iritabilitatea, neatenția, atitudinea defensivă, tristețea, frustrarea, resentimentele, rușinea, sentimentul că sunt invizibil, că nu am un cuvânt de spus, pierderea încrederii în mine și neputința.

Trecerea prin respectivele momente foarte dificile, deși mi-au zguduit și mi-au modificat pentru moment personalitatea, mi-au

creat experiențe și repere noi, mult mai constructive și mi-au focalizat atenția asupra efectelor lor pozitive.

Prin urmare, pentru restabilirea echilibrului cerebral a fost suficientă o plimbare printr-un mediu senin, meditațiile și tehnicile de vindecare cu efecte remarcabile asupra psihicului, încrederii și credinței.

De la rutină până la rugină nu a fost decât un singur pas.

Nu lumea exterioară este cea care trebuie schimbată, ci modul nostru de a reacționa față de ea.

Fiecare om posedă o voce internă care îl critică și îl obligă să privească realitatea într-o altă lumină.

Totuși, păstrez anii copilăriei mele, - care nu se vor mai întoarce niciodată, împreună cu poveștile de altădată, cu jocul de-a baba-oarba, de-a hoții și vardiștii, - drept cea mai sfântă icoană în altarul inimii mele.

În amintirile mele se perindă, deci, nostalgic: copilăria, adolescența, cariera, ființele iubite, modelele de viață și mai ales perseverența, cinstea și bucuria reușitelor.

„Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri.”

Așa am dat ani vieții și mai ales viață anilor.

Mi-aduc aminte cu deosebită emoție și cu plăcere de cântecele fetelor și flăcăilor din sat, de jocurile, horele și strigăturile lor care dezvăluiau un tot armonios de sentimente și simțiri de dor, dragoste și simpatie ale inimii lor. În ele puteam descifra capacitatea artistului popular de exprimare cu valențe emoționale multiple, imagini de o rară frumusețe și puritate sentimentală a pudorii sufletești a tinerilor de la sate.

Când eram elev și student, de-abia așteptam vacanțele pentru a participa la hore, șezători și petreceri unde rosteam strigături, zicători, epigrame și alte creații populare de folclor literar cum ar fi:

Câte fete-n brațe-am strâns

Toate după mine-au plâns,

*De te-oi strânge și pe tine
Și tu-i plânge după mine.*

Emoția pe care o simțeam când se striga la perechea din mijlocul horei:

*Siminoc, siminoc
Băiatul treacă la loc,
Fata să rămâie
S-aleagă pe cine știe.*

Iar când hora se rupea și eu rămâneam ultimul, strigam:

*Unde-i mama să mă vadă,
Cum mă chinuiesc la coadă.*

La șezători sau la petreceri mai restrânse spuneam următoarea epigramă:

*Amândoi avem o boală
Și-am căzut victima ei:
Eu chelia naturală,
Tu chelia de idei.* (Cincinat Pavelescu)

Când vacanța era pe terminate repetam ce-a spus George Enescu:

*O, Moldovă, draga mea,
Cine pleacă și te lasă,
E pătruns de jale grea.*

Marele muzician botoșănean și-a exprimat prin aceste cuvinte mândria față de satul Liveni și regiunea natală Manoleasa, Botoșani, precum și ideea dureroasă a despărțirii de respectivele locuri.

Revenind, vreau să accentuez faptul că în închisorile regimului comunist, în care a fost deținut și tatăl meu, erau condiții de o cruzime inimaginabilă iar tratamentul suportat în detenție era

organizat după același tipic și după aceleași țeluri de exterminare a adevăratelor valori ale civilizației. Destinele personalităților marcante ale culturii românești și depozitarii memoriei noastre științifice au fost puse la zidul tăcerii.

Pentru că erai intelectual, deștept, învățat, cinstit, normal și muncitor erai târât în procese și închisori, erai înfometat, îmbolnăvit și înfricoșat.

Astfel de acțiuni criminale au scos din calea firească a existenței o întreagă pleiadă de personalități intelectuale și artistice, au distrus destine prestigioase, cariere în formare, practic o întreagă parte a societății intelectuale ce făcea cinste neamului românesc.

Exista o față ascunsă a acelei societăți în care se-nghesuiau dosare, informatori, spioni, delatori care puteau să-ți hotărască soarta după cum era „porunca”, fără ca tu să te poți apăra în vreun fel. Ei inventau orice putea părea plauzibil, ca nu cumva să fie bănuți că nu-și fac datoria.

Informatorii aveau la dispoziție oricâte vize, valută, pașapoarte, delegații, funcții, relații, uși deschise și înlesniri.

Legea o făcea puterea iar cel care o aplica era dictatorul suprem.

Prin urmare, instaurarea comunismului cu toate avatarurile sale a reprezentat racila unei societăți în care incredibilul a devenit credibil, iar anormalitatea normalitate.

Se pare că peste 3 milioane de medici, preoți, învățători, muncitori, oameni simpli sau oameni cu un înalt nivel de cultură au fost întemnițați în cele 44 din închisorile comuniste și în cele 72 de colonii de muncă silnică.

O treime au murit de foame, frig, bătaie sau torturi.

Atunci, inteligența înnăscută, presărată cu pulberea aceea de aur care se numește cultură, care conferea strălucire intelectuală, a dispărut.

Pentru formarea noilor cadre necesare, care să înlocuiască treptat personalul din învățământ, din domeniul ideologic, al justiției,

al organelor represive (poliție, securitate), din cultură, artă, presă și din administrație, au fost cooptate elemente „sănătoase”, deși semianalfabete, din rândul clasei muncitoare, din uzine (strungari, maiștri, etc), de pe șantiere și chiar din rândul proletariatului sătesc. Acești oameni, mai ales tineri cu pregătire elementară precară, agramați și cu o cultură rudimentară, aproape nulă, au fost formați în „școli muncitorești” și „școli de poeți și scriitori”.

Promovarea acestora după o perfecționare mai mult sau mai puțin sumară a fost făcută prin trimiterea lor să lucreze în diferite sectoare, inclusiv în sănătate.

Cei care eșuau, deveneau activiști de partid, de sindicat sau conducători locali.

În aceste condiții am cunoscut îndeaproape ura, invidia, dușmănia, disprețul, egoismul, mizeria, fierea și metehnele prostiei.

Adesea am simțit acreala și suspinul plânsului și numai rar am putut savura mierea și aroma hohotului de râs. Am urcat greu pe povârniș, ba pe brânci, ba pe burtă, după care m-am avântat, sau am fost aruncat de alții, în marea de necazuri din care am scăpat plutind singur, numai cu mâinile și cu mintea mea.

Am dus lupte grele de-a lungul anilor fără să fac zgomot pentru ca nenorocul să nu mă bage în seamă. Dar în orice suferință există un germene de biruință și întotdeauna am avut vise interesante.

Am remarcat, la nivelul diferitelor procese patologice cerebrale, existența unei celule mai ciudate care nu era inclusă în discuțiile științifice de rigoare. Așa am descoperit noua celulă cerebrală numită cordocit (cordocyte) și apoi celula periadventiceală în anul 2018, așa am descris sindromul de logoree cu hiperkinezie, publicat în lucrarea mea de diplomă de la Facultatea de Filologie-Psihologie (1972) și apoi în revista Europeană de Neurologie (1977), sindromul carotido-optico-falciform (2006) etc.

Românii au făcut totuși revoluție pentru a înlătura corupția, nepotismul, violența, crima organizată, disprețul față de lege și de

justiție, maladii cronice de care a suferit poporul nostru timp de patru decenii.

Dar Corneliu Vlad (pp. 127-128) adevărește că „în decembrie 1989, Iisus s-a născut la Timișoara”. Minunea nu a durat. „A fost o revoluție glorioasă care s-a sfârșit cu o restaurație rușinoasă.”

Igor Butnaru-Provita (2011) scrie în cartea sa – Rezerva 5 - următoarele: „Acum 20 de ani am asistat la lansarea Proclamației de la Timișoara... care stârnea reacții adverse prin cele 13 puncte ale sale, dar mai ales prin celebrul punct 8, care viza o purificare etică și implicit politică a societății românești, prin lustrare, adică prin neadmiterea, pentru o perioadă de timp, a foștilor nomenclaturiști la conducerea politică a țării”.

Prin urmare, celebrul punct 8 din Proclamația de la Timișoara a impus lustrarea, prin care se interzicea unor persoane care au avut funcții de răspundere în structurile regimului comunist sau ale securității să acceadă la demnități sociale, politice, pe o perioadă determinată de ani.

Dar cum erau să accepte asta, garnitura a doua comunistă formată de Ion Iliescu, Alexandru Bârlădeanu, Silviu Brucan etc., și garnitura a treia formată din Petre Roman, Adrian Năstase etc.? Luarea puterii de către epigonii postcomuniști ioniliescieni, deși nu s-au putut ridica la înălțimea înaintașilor, au făcut mult rău poporului și țării, astfel încât statul bunăstării a devenit o himeră.

Biblioteca Centrală Universitară din Piața Palatului a fost distrusă de generalul Mureșan care a comandat regimentul de tancuri din Pantelimon.

Atunci au fost arse 500 de mii de cărți rare și manuscrise unicate. Ulterior, Mureșan a primit titlul de „luptător pentru victoria Revoluției” și certificat de revoluționar.

O statistică recentă arată că între anii 1990 și 2010, România a închis aproape 3000 de fabrici în care lucrau 3,9 milioane de oameni.

Închiderea lor a lăsat un vid industrial care a fost umplut repede cu produse importate, cu mare valoare adăugată, contribuind astfel la creșterea PIB-ului altor țări.

Istoria democratică modernă a României a început efectiv cu constituția din 1923 și s-a încheiat în 1938.

Era prea îndepărtată în timp și prea slab încorporată în viața politică pentru a putea forma un trecut democratic util.

După 1989, intelectualii de dreapta au urmat căi și concepte diferite. Printre acestea se afla și tendința subterană reacționară de restabilire a conceptelor tron și altar în viața publică și politică. Ea s-a manifestat prin lansarea de către unii conservatori a ideii readucerii Regelui Mihai I pe tron, considerând abdicarea de la sfârșitul anului 1947 invalidă din punct de vedere legal și constituțional.

Pe de altă parte, ideea unei națiuni unite prin credință religioasă aparținea trecutului și unei societăți incapabilă să accepte diversitatea epocii moderne.

Astfel, proclamația de la Timișoara a devenit programul manifestației din piața Universității (22 aprilie - 13 iunie 1990) care viza înlăturarea completă a comuniștilor precum Ion Iliescu, Alexandru Bârlădeanu și mulți alții, la fel de abjecți, și a legilor strâmbe emise de regimul lor post-revoluționar. Prin urmare, în „Fenomenul Piața Universității”, care a urmat, se cerea tot mai ferm respectarea idealurilor și obiectivelor pentru care au luptat și s-au jertfit cei din Decembrie '89.

Dar în loc ca noul șef al statului să dialogheze cu manifestații, acesta i-a etichetat drept „Golani” și a pregătit reprimarea lor în mod sălbatic cu poliția, securitatea reînviată și apoi cu minerii aduși în București. Tuturor acestora, Ion Iliescu le-a mulțumit.

Iliescu împreună cu grupul deturnării revoluției populare, au devenit adversari ireconciliabili ai democrației și ai statului de drept prin transformarea Frontului Salvării Naționale în partid politic. Degeaba strigau oamenii „Munții noștri aur poartă și reforma zace moartă”.

Astfel, a fost instaurat noul regim absolutist, în esență ceaușisto-comunist, în frunte cu Ion Iliescu și cu noua sa garnitură de conducere.

Această nouă autoritate instalată la cârma țării a deturnat, vizibil și dureros, sensul anticomunist al evenimentelor din decembrie '89.

Alexandru Bârlădeanu, unul din apropiații lui Ion Iliescu, a ocupat, în noul regim instalat, locul doi în stat, prin faptul că devenise președinte al Senatului.

Basarabeanul Al. Bârlădeanu, fost în tinerețe asistent universitar la Iași, după ce se refugiasse în Uniunea Sovietică din cauza vederilor sale politice de stânga. Acolo, alături de Leonte Răutu, Ana Pauker, Emil Bodnăraș etc., asigurau, la postul de radio Moscova, emisiunile în limba română de propagandă antiromânească.

Căpătând cetățenie sovietică și pierzând orice altă cetățenie, Al. Bârlădeanu s-a înrolat în Armata Roșie cu grad de ofițer politic. Cu această funcție a participat la recrutarea militarilor români prizonieri, în divizia „Tudor Vladimirescu”, care trebuiau să lupte împotriva propriei țări.

La revenirea în țară pe tancurile sovietice, Bârlădeanu nu mai avea cetățenie română și nu putea alege și nici să fie ales în România. Prin urmare, un cetățean sovietic nu avea ce căuta în Senatul României nici ca membru și nici ca președinte.

După deconspirarea făcută de Igor Butnaru, Bârlădeanu s-a dat grav bolnav și s-a pensionat.

Mineriada a fost condusă de un crâncen „lider sindical”, care în realitate era ofițer al fostei securități.

O, Doamne, nici acum n-ar trebui iertați cei de la putere pentru ticăloasele lor manevre.

Aici se cuvine a aminti și moartea mai mult decât ciudată a generalului Gușe care în '89 s-a opus chemării rușilor, a judecătorului Popa, care i-a condamnat pe Ceaușiști, și a procurorului Ion Mărculescu care a publicat primul act de punere sub acuzare a comunismului pentru crimele acestuia.

Dar așa după cum am constatat - la vremuri noi... tot noi!
Prin urmare, revoluția a fost furată de o gașcă cu nimic mai bună decât cea ceaușistă abia alungată.

În acest mod a luat naștere în loc de Mântuirea Neamului nostru, „România pierdută” și „Marea Deziluzie și tragedie care a urmat” la scară națională, deoarece regimul dictatorial, opresiv, a fost doborât dar nu lichidat. Această mare taină se cere a fi devoalată.

Afirmând fără nicio suspiciune de îndoială, echivoc sau resentiment, că nu am privit niciodată pe semenii mei evrei sau de altă etnie cu convingeri xenofobe, o să amintesc în continuare numele KGB-ist al unor conducători comuniști din România, în special evrei, școliți în Uniunea Sovietică și nu numai, alături (în paranteză) de numele lor adevărat.

Când Stalin a înclinat balanța în favoarea comuniștilor autohtoni, la conducerea României preferându-l pe Gheorghiu-Dej, majoritatea celor de origine străină au fost înlăturați. Redăm, în continuare, lista comuniștilor din România, alături (în paranteză) de numele lor cel adevărat.

Ana Pauker (Hannah Rabinsohn)

Iosif Chișinevschi (Jacob Broitman)

Teohari Georgescu (Burach Tescovici)

Vasile Luca (Luca Laszlo)

Totuși, după neutralizarea principalilor frunțași ai KGB-ului, condus de Ana Pauker au mai rămas următorii:

Leonte Răutu (Lev Oigenstein), secretar al CC PCR.

Walter Roman (Ernö Neuländer) (tatăl lui Petre Roman), maior KGB, șef al serviciului de Educație Culturală și propagandă al Armatei și director general al Editurii Politice.

Vass Ghizela (evreică maghiară și bunica lui Bogdan Olteanu, viitor președinte al PSD al Camerei Deputaților), care a condus secția externă a CC PCR și cadrele acesteia.